

прочее остана самичка съ двѣтъ си хубавы снахы, и пожела да си ся завърне въ своѣтъ земь. Тя каза на двѣтъ си вдовицы снахы: „Върнете си ся въ бащинитѣ си кѣщы; азъ щѣ моля́ Бога да вы благослови, защото добръ живѣхте съ сыноветѣ ми, па най-сетнѣ и съ мене: Богъ ще вы възнагради за туй и ще ви даде други мѣжю.“ Една отъ нейнитѣ красны снахы ѝ каза плачешкомъ събогомъ, и ся върна при баща си; но другата, която ся наричаше Руть ѝ рече: „Азъ нема да вы оставѣ; вашійтъ Богъ ще бѣде мой Богъ, и вашійтъ народъ ще бѣде мой народъ; смъртъта само ще мя раздѣли отъ васъ.“ Руть прочее търгна съ свекървѣ си и дойдѣ въ Витлеемъ, който бѣше отечество на Ноемъ; и сички ся почудихѣ за добринѣтъ на тази младѣ невѣстѣ, която ся бѣше отрѣкла отъ сичко, та да послѣдва свекървѣ си, която бѣше много сиротица. Като бѣше жьтвенно врѣме Руть каза на Ноемъ: „Допущете ми да отидѣ на жьненіе; отъ него ще можемъ да придобіемъ колкото да ся прѣхранваме.“ Свекърва ѝ допусти, тя отиде на нивѣтъ на єдинъ старъ и богатъ чловѣкъ, който ся имѣнуваше Воосъ, и бѣше сродникъ на свекърва ѝ. Воосъ като отиде да повиди жьтвачы тѣ, и като ся научи че тази невѣста бѣше Моавитянка на коьто за добродѣтельтъ секой ся чудеше, ѝ рече: „Богъ вы благословя, драга невѣсто; извѣстенъ съмъ, че той ще вы възнагради. Не излизайте отъ нивѣтъ ми; вый ще събирате класове заєдно съ дѣщерытъ ми, и ще ядете съ насъ заєдно.“ Сетнѣ Воосъ заповѣда на слугытъ си за да почитать Рута, и да оставять като послучай, да падать повече класове жито по странѣтъ, дѣто ще тя да събира; и тѣй тя събра много жито, което отнесе на свекървѣ си. Ноемъ за-